

Dr David Turner, wykład o Ewangelii Mateusza – 2B – Ewangelia Mateusza 2-4: Od dzieciństwa Jezusa do początku Jego posługi

Witam, nazywam się David Turner i to jest wykład 2B z naszej klasy Mateusza. W tym wykładzie poruszymy kilka najważniejszych punktów Ewangelii Mateusza 2:3 i 4, jak widać na szkicu na stronie 10 materiałów uzupełniających. Zauważ również, że na stronie 11 mamy kilka innych pomocy, które pozwolą ci zrozumieć niektóre inne kwestie w rozdziale 2 Ewangelii Mateusza. Na początek zauważamy, że Ewangelię Mateusza 2 najlepiej postrzegać jako rodzaj dramatu w dwóch aktach, które obejmują 2:1-12 i 2:13-23. Kult mędrców w 2:1-12 kontrastuje ze zdradą Heroda w 2:13-23. Jest też dziwna obojętność arcykapłanów i uczonych w Piśmie w 2:4-6, którzy szybko wykazują znajomość Starego Testamentu, ale nie działają w posłuszeństwie wobec tej wiedzy.

Przez cały ten czas Bóg chroni nowo narodzonego Jezusa poprzez anielskie ukazania się i sny mędrcom, a zwłaszcza Józefowi, który jest posłuszny w każdym momencie, gdy rzucane jest mu wyzwanie. Wydarzenia te wskazują na dwa motywy, które są podkreślane w miarę dalszego rozwoju historii Jezusa Mateusza. Po pierwsze, obietnica mędrców oznacza, że odkupieńcze cele Boga wykraczają poza naród Izraela.

Po drugie, zdrada Heroda i obojętność przywódców religijnych pokazują, że wielu w Izraelu nie uwierzy w Jezusa. Niewiara Heroda jest szczególnie jaskrawa, a także pouczająca. Wykorzystuje on swoją nowo nabytą wiedzę o Jezusie Mesjaszu, aby spiskować przeciwko Jezusowi.

Ale gdy tylko rozdział się kończy, Herod nie żyje, a Jezus wciąż żyje, wciąż spełniając wzorce i przepowiednie Starego Testamentu. Dalsze wystąpienia tych motywów można znaleźć w 8:10, 15:28, 21:31 i 22:8-10. Narrację o mędrcach i dzieciństwie Jezusa można przedstawić chiastycznie. Zauważ na stronie 11 materiałów uzupełniających, jak to mamy rozłożone.

Jest to pomocne, ponieważ skupia uwagę fragmentu na Micheaszu 5:2, który pojawia się w wersetach 5 i 6 Ewangelii Mateusza 2, w samym centrum tego zarysu. Kiedy myślimy o Ewangelii Mateusza 2:1-12, jest znaczące w świetle późniejszych wydarzeń, że Mateusz odnosi się do Heroda jako króla i precyzuje, że mędrcy przybyli do Jerozolimy. Królewskość Heroda jest jedynie urzędem politycznym i robi wszystko, aby uchronić się przed każdym potencjalnym rywalem.

Królestwo Jezusa, podobnie jak Dawida w rozdziale 1, wersecie 6, jest autentyczne i prawowite. Zostało mu dane przez Boga przy narodzinach, rozdział 2, werset 2. Jest

stosowne, że mędrcy przybywają do Jerozolimy, która była przecież stolicą Dawida, miastem wielkiego króla, rozdział 5, werset 35, cytując Psalm 48:2. Jest to również miasto świątyni Salomona, ale Jezus jest większy niż Salomon i jego świątynia, rozdział 12, werset 6 i 42. Jezus musi oczyścić świątynię, gdy wkracza do miasta jako jego prawowity król w rozdziale 21, tylko po to, aby zostać tam ukrzyżowanym kilka dni później w rozdziale 27.

Ironią jest, że narodziny Jezusa wywołują jedynie lękliwy strach u przywódców Izraela, podczas gdy są okazją do przytłaczającej radości u tajemniczych pogańskich mędrców. Pobożność mędrców stoi w ostrym kontraście do zdrady Heroda i pozornej apatii arcykapłanów i nauczycieli prawa. Dlaczego ci mędrcy są jedynymi, którzy podróżują do Betlejem? To, w jaki sposób mędrcy pierwotnie zrozumieli, że zjawiska astralne sygnalizowały wypełnienie proroctw w narodzinach Mesjasza, jest owiane tajemnicą.

Liczbę rozdział 24 werset 17 były najwyraźniej rozumiane mesjańsko przez Żydów, ale nie jest jasne, w jaki sposób mędrcy mogli powiązać konkretną gwiazdę z tym proroctwem. Rozproszeni Żydzi na Wschodzie mogli mieć wpływ na mędrców, ale ostatecznie ich uwielbienie Mesjasza jest niczym innym, jak cudem Bożej łaski. Mateusz 11:25 do 27 wyjaśnia boską inicjatywę, która pojawia się, gdy ktoś przychodzi do wiary w Jezusa Mesjasza, a Mateusz 11:28 i 29 dostarczają zaproszenia Jezusa dla innych, aby naśladowali przykład mędrców.

Ten incydent dobrze ilustruje prawdę, która stała się czymś w rodzaju kliszy. Bóg działa w tajemniczy sposób, dokonując cudów. Przywódcy żydowscy, pełni wiedzy biblijnej, reagują tu apatią, a później antypatią.

Mędrcy, których wiedza jest dość ograniczona, mimo wszystko składają szczerą cześć narodzonemu królowi Żydów. Ewangelia Mateusza 2, wersety od 13 do 23, kończą opowieść Mateusza o dzieciństwie, która wyjaśnia pochodzenie Jezusa Mesjasza i jego wczesne ruchy. Zawiera trzy sekcje: ucieczkę do Egiptu w wersetach od 13 do 15, masakrę dzieci w Betlejem, wersety od 16 do 18, i powrót do Izraela w wersetach od 19 do 23.

Warto zauważyć, że każda z tych sekcji kończy się cytatem ze Starego Testamentu, wprowadzonym charakterystyczną formułą spełnienia Mateusza. Podczas gdy Herod uważał, że mędrcy go oszukali, ich brak współudziału w jego spisku wynikał z boskiej interwencji. Wściekłość Heroda nie była w rzeczywistości skierowana przeciwko mędrcom; była skierowana przeciwko Bogu, który nakazał im nie wracać do Heroda.

Dlatego jego furia jest żalosna i daremna, jak furia królów, przed którymi Bóg ostrzegał w Psalmie 2, który jest cytowany w Dziejach Apostolskich 4, wersety 24 do 28. Z perspektywy czasu widać wyraźnie, że przesłanie opowieści o dzieciństwie Jezusa w Ewangelii Mateusza 1 do 2 ma niewiele wspólnego z dzieciństwem Jezusa.

Raczej śledzi jego pochodzenie, cudowne poczęcie, wczesną część i sprzeciw oraz jego pobyt w Nazarecie.

Wszystko to jest przeplatane ze starotestamentowym wzorcem historycznym i proroczymi przepowiedniami. Jezus jest Mesjaszem, synem Dawida, synem Abrahama. Jest kulminacją historii i proroctw starotestamentowych.

Jako syn Dawida jest prawdziwym królem Izraela, w przeciwieństwie do niegodziwego uzurpatora Heroda. Jako syn Abrahama przynosi błogosławieństwa Boże pogańskim mędrcom. Davies i Allison w swoim mistrzowskim komentarzu ujmują to w ten sposób.

Jezus kulminuje historię Izraela w rozdziale 1. W rozdziale 2 powtarza ją. Więcej na ten temat, gdy za chwilę przyjrzymy się Staremu Testamentowi w Ewangelii Mateusza 2. W miarę jak Mateusz kontynuuje historię Jezusa, rozwijają się oba te tematy.

Kontrast między Jezusem a fałszywymi przywódcami Izraela wybucha w pełni rozwiniętą wrogością, prowadzącą do jego śmierci. Jednak jego zasięg do pogan osiąga punkt kulminacyjny wraz z jego zmartwychwstaniem i mandatem dla uczniów, aby zanieśli ewangelię do wszystkich narodów. Królewskość Jezusa wynika z jego synostwa Dawidowego, co jest wyraźnie ukazane w genealogii.

Jednak Jezus jest także synem Boga, jak sugeruje 1:18-25. A to staje się bardziej wyraźne, gdy narracja przechodzi do rozdziału 2. Jako narodzony król Żydów, Jezus mógł oprzeć się próbie Szatana, oferując mu wszystkie królestwa świata w 4:8. Mógł potwierdzić swoją wyższość nad królem Salomonem w 12:42 i obiecać chwalebny powrót na ziemię w przyszłości w 16:28 i innych fragmentach. Mógł jednak również pokornie wejść do Jerozolimy w 21:5. Mógł znieść niewypowiedziane drwiny prowadzące do jego ukrzyżowania w rozdziale 27. Zmartwychwstanie miałoby wtedy potwierdzić jego roszczenia i potwierdzić go jako narodzonego króla Żydów, któremu została dana wszelka władza.

28:18 Brak czasu uniemożliwia nam zrobienie czegokolwiek poza pobieżnym spojrzeniem na wykorzystanie Starego Testamentu w Ewangelii Mateusza 2. Musimy jednak zauważyć, tylko dla własnego studium, że w rozdziale 2, wersetach 5 i 6, znajduje się odniesienie do rozdziału 5, wersetu 2 Księgi Micheasza, co wydaje się być bezpośrednią przepowiednią miejsca narodzin Mesjasza. Istotne jest również to, że w Ewangelii Mateusza 2, werset 6, ostatni wers cytowany z rozdziału 5, wersetu 2 Księgi Micheasza, mówi, że władca będzie pasterzem ludu Izraela. Kontynuując studiowanie Ewangelii Mateusza, zauważysz znaczenie Jezusa jako prawdziwego pasterza, który ma współczucie dla Izraela jako owiec bez pasterza.

A obecni przywódcy Izraela nie są dobrymi pasterzami dla narodu. W rozdziale 2, wersecie 15, znajduje się cytat z Ozeasza 11, werset 1, Z Egiptu wezwałem syna mego, co wydaje się być odniesieniem typologicznym. Istnieje pewien wzorzec historyczny związany z narodem Izraela w Egipcie, który dopełnia się w wizycie tam Jezusa Mesjasza, który w swojej osobie podsumowuje poprzednie doświadczenie narodu.

Następnie w rozdziale 2, wersetach 17 i 18, znajduje się cytat z Księgi Jeremiasza 31, werset 31, gdzie Rachela jest przedstawiona jako płacząca za swoimi dziećmi w czasie niewoli babilońskiej Izraela. Rachela oczywiście nie żyła już od dawna, więc Księga Jeremiasza 31 sama w sobie jest bardzo metaforycznym fragmentem, a Mateusz podejmuje to tutaj, ponieważ jest to również typ rzezi dzieci w Betlejem. Wreszcie w 2:23 znajduje się bardzo tajemniczy fragment, w którym Mateusz, po raz pierwszy w ewangelii, odnosi się do proroków, w liczbie mnogiej, jako spełnionych przez powrót Jezusa do Nazaretu.

Istnieje wiele różnych poglądów na temat zrozumienia tego, a ja po prostu polecam, abyś zapoznał się z literaturą na temat Mateusza, która jest dostępna, aby zobaczyć dalsze dyskusje. Ja uważam, że po prostu odnosi się do Nazaretu jako miejsca drwin i wstydu i mówi o Jezusie podobnie, jak być może w Ewangelii Jana, czy coś dobrego mogłoby wyjść z Nazaretu? Nazaret nie był miejscem, z którego chciałbyś pochodzić. Z drugiej strony, byłoby to miejsce, z którego chciałbyś pochodzić, a nie miejsce, w którym chciałbyś być identyfikowany.

Więc może o to chodzi, ale może być też coś w hebrajskim słowie netzer, które oznacza gałąź, zobacz Izajasza rozdział 11, werset 1 i zbadaj to dokładniej w swoich własnych studiach. Przechodząc do Mateusza rozdział 3, Mateusz 3 jest pierwszą sekcją w Mateuszu, która ma synoptyczne paralele, w Marku rozdział 1, wersety 1-11 i w Łukaszu rozdział 3. Ten rozdział naturalnie dzieli się na trzy sekcje: posługa Jana na pustyni w 3:1-6, konflikt Jana z faryzeuszami i saduceuszami w 3:7-12 i chrzest Jezusa przez Jana w 3:13-17. Prawie 30 lat, według Łukasza 3:23, minęło między Mateuszem 2:23 a Mateuszem 3:1. Chociaż ewangelie apokryficzne zawierają wiele fantastycznych historii o dzieciństwie Jezusa, Nowy Testament w dużej mierze milczy. Niewielka wiedza biblijna dostępna na temat tego okresu znajduje się w Ewangelii Łukasza.

Według Łukasza Józef i Maria wrócili do Nazaretu, zdumieni objawieniami o Jezusie w świątyni, Łk 2:25-38. Dzieciństwo Jezusa i wczesna młodość są opisane w 2:40 i 2:52, podobnych stwierdzeniach, które opisują incydent w świątyni podczas Paschy, gdy Jezus miał 12 lat. Ale Mateusz nie mówi nic bezpośrednio o latach między przybyciem Jezusa do Nazaretu jako małego dziecka a przyjściem do Jana na chrzest jako osoba dorosła. Można wyciągnąć kilka wniosków z Mt 13, wersety 54-58, na temat wychowania Jezusa w Nazarecie, ale faktem jest, że cele teologiczne Mateusza nie są poparte szczegółami biograficznymi z tego okresu.

Mateusz jest zainteresowany opowiadaniem historii pochodzenia Jezusa w rozdziałach 1 i 2 oraz jego przygotowaniach do posługi w 3:1-4.16. Historia przygotowania Jezusa do posługi zaczyna się od posługi Jana Chrzciciela i kończy się uwięzieniem Jana. Posługa Jana odbywa się na pustyni Judei, przepowiedziana w Izajaszu 40, werset 3, i skutkuje tym, że wielu Judejczyków przychodzi do niego po chrzest. Ale kiedy jego posługa przyciąga faryzeuszy i saduceuszy, odrzuca ich i ostrzega przed sądem w 3:7-12. Waha się ochrzcić Jezusa, ale dokonuje chrztu na naleganie Jezusa, że jest to konieczne, aby wypełnić wszelką sprawiedliwość w 3:13-15. W tym momencie Duch zstępuje na Jezusa, a głos z nieba wyraża aprobatę Ojca dla Jego umiłowanego Syna, 3:16-17. Następnie boskie synostwo Jezusa zostaje wystawione na próbę przez Szatana, ale Jezus wychodzi z niej zwycięsko (4:1-11). Potem jednak dowiaduje się, że Jan został uwięziony.

Wycofuje się do Galilei i rozpoczyna tam swoją posługę, wypełniając Izajasza 9:1-2, czyli 4:12-16. Historia Jezusa w 3:1-4.16 koncentruje się na posłudze Jana. Jan przygotowuje drogę dla Jezusa, a jego chrzest jest okazją do przyjścia Ducha z aprobatą Ojca dla Jego umiłowanego Syna. To Synostwo potwierdzone przez Ojca podczas chrztu Jezusa przez Jana jest natychmiast testowane przez Szatana.

Po tym testowaniu uwięzienie Jana prowadzi do początku posługi Jezusa w Galilei. Wraz z przedstawieniem posługi Jana, Mateusz po raz pierwszy zestawia Ewangelię Marka, Łukasza, a także Ewangelię Jana 1:19-34. Wydaje się, że najlepiej jest postrzegać chrzest Jana na szerokim tle podobnych działań w judaizmie Drugiej Świątyni, niż próbować wyjaśniać wycofanie się tylko z jednego z możliwych środowisk, takich jak Zwoje znad Morza Martwego. Sam Stary Testament często nawiązuje do oczyszczania wodą jako obrazu przebaczenia, duchowej czystości i eschatologicznego błogosławieństwa.

Takie fragmenty jak Psalm 51:6-9, Izajasz 4:4 i 44:3, Jeremiasz 4:11-14, Ezechiel 36:24-27 i Zachariasz 13:1. Istnieją jednak trzy ważne kontrasty między chrztem Jana a tymi możliwymi tłami ze Starego Testamentu. Po pierwsze, Jan nalega na pokutę i chrzest dla Żydów, a nie pogańskich prozelitów. To przeczyłoby obecnemu pogładowi, że problemy Izraela wynikały wyłącznie z pogańskich ciemności, a misją Mesjasza było jedynie uwolnienie Izraela od ucisku politycznego.

Pochodzenie od Abrahama nie było gwarancją Bożej łaski, według Jana w 3:9. Po drugie, chrzest Jana był pojedynczym aktem wyznania, a nie powtarzanym rytuałem, jak w Starym Testamencie i wspólnocie w Qumran. Po trzecie, posługa i chrzest Jana były skierowane do narodu Izraela jako całości, a nie do sekciarskiej wspólnoty monastycznej, jak w Qumran. Dlatego Davies i Allison w swoim komentarzu wydają się mieć rację, postrzegając chrzest Jana jako kreatywne ponowne zastosowanie biblijnych i kulturowych motywów.

Podsumowując naszą dyskusję na temat Ewangelii Mateusza 3, najpierw należy powiedzieć kilka słów o relacjach synoptycznych. Po jego wyjątkowym materiale na temat genealogii i dzieciństwa Jezusa w pierwszych dwóch rozdziałach, narracja Mateusza o posłudze Jana i chrzcie Jezusa w rozdziale 3 do pewnego stopnia pokrywa się z innymi Ewangeliami. Wszystkie trzy Ewangelie synoptyczne cytują Izajasza 40.3 jako mówiącego o posłudze Jana.

Opis Marka jest krótki, chociaż Marek 1:2 nawiązuje do Malachiasza 3:1 wraz z Izajaszem 40:3. Opis Łukasza jest najdłuższy, szczegółowo opisuje władców, którzy byli na miejscu, gdy przybył Jan w Łukasza 3.1 i 2. A Łukasz cytuje dłuższy fragment Izajasza 40 niż Mateusz. I daje krótkie podsumowanie dialogu między Janem a jego słuchaczami w 3:10 do 15. Łukasz i Mateusz mówią o chrzcie Jezusa w Duchu i ogniu, podczas gdy Marek wspomina tylko o Duchu.

W porównaniu z Markiem i Łukaszem relacja Mateusza przedstawia dwie bardzo zauważalne, wyjątkowe cechy. Tylko on przedstawia dialog między Jezusem a Janem, w którym Jan się waha, a Jezus wiąże konieczność jego chrztu z wypełnieniem wszelkiej sprawiedliwości. Mateusz 3:14 i 15.

Ta wyjątkowa sekcja podkreśla charakterystyczne dla Mateusza tematy wypełnienia i sprawiedliwości. Inną wyjątkową cechą Mateusza jest jego relacja o poparciu Syna przez Ojca w 3:17. Tutaj Mateusz formułuje słowa Ojca w trzeciej osobie. Jak często zauważają interpretatorzy, ma to na celu uczynienie poparcia bardziej publicznym w Mateuszu, chociaż Mateusz może mieć na myśli, że poparcie jest tylko dla dobra Jana.

Chociaż ta forma poparcia czyni ją zgodną ze słowami Ojca w Przemienieniu w Ewangelii Mateusza 17:5, być może język trzecioosobowy ma również na celu bardziej bezpośrednio skonfrontowanie słuchaczy Mateusza z prawdą o Synostwie Jezusa. Następnie, słowo końcowe o funkcji rozdziału 3 w narracji Mateusza. Historia Jana i chrztu Jezusa ma dwa główne cele.

Ta relacja stanowi podstawę przejścia między Janem a Jezusem i potwierdza wyjątkową tożsamość Jezusa jako syna-sługi Boga. Jan, jako poprzednik, przechodzi teraz ze sceny centralnej, aby światło reflektorów mogło paść na Jezusa. Chociaż Jan pojawi się ponownie w tej historii, nie ma wątpliwości co do jego podporządkowania Jezusowi w historii odkupienia.

Jezus będzie głosił to samo przesłanie co Jan, porównaj 4:17 z 3:2, a ostatecznie spotka go podobny los jak Jana, spójrz na 17:12. Ale wielkie odkupieńcze znaczenie historyczne Jana błędnie w porównaniu do Jezusa. Posługa Jana służy do zapoczątkowania definicji prawdziwego ludu Bożego Mateusza i dualizmu Mateusza tych, którzy odpowiadają poprawnie i niepoprawnie na przesłanie panowania Boga.

Prawdziwy lud Boży to nie tylko potomkowie Abrahama, ale ci, którzy okazują skruchę poprzez zmianę stylu życia.

Ci, którzy nie okazują skruchy, są w niebezpieczeństwie nieuchronnego sądu. Końcowa perykopa na temat Ewangelii Mateusza 3 i chrztu Jezusa ma głębokie implikacje chrystologiczne. Należy wspomnieć o kilku rzeczach.

W 3:17 Jezus jest opisany w terminach, które wyraźnie reprezentują cierpiącego sługę Izajasza, którego Bóg wybrał, spójrz szczególnie na Izajasza 42:1. Powiązana z tym jest typologia synostwa metaforycznie stosowana do Izraela jako narodu w fragmentach Starego Testamentu, takich jak Wyjścia 4:22, Jeremiasza 3:19, 31:9 i Ozeasza 11:1. A także typologia synostwa stosowana do Dawida jako idealnego króla, który służy Bogu, 2 Samuela 7:5-16, Psalm 2:7, 89:3, itd. i Psalm 89. Spełnienie obietnic przymierza Starego Testamentu dla narodu i króla znajduje się w Jezusie, który podsumowuje historię Izraela, gdy przebywa w Egipcie i przechodzi przez wody, zanim zostanie wystawiony na próbę na pustyni. Ponadto możliwe jest, że nacisk na Jezusa jako umiłowanego syna Ojca ma na celu przypomnienie relacji Izaaka z Abrahamem w Rodzaju 22:2. Bardziej prawdopodobne są nawiązania do stworzenia, odnajdywane w duchu przypominającym gołębicę, który zstępuje na Jezusa w sposób przywodzący na myśl Księgę Rodzaju 1:2.

Tak więc w Jezusie Bóg rozpoczął nic innego, jak odnowę całego stworzenia, spójrz na Ewangelię Mateusza 19:28. Pozostaje rozwinąć w pozostałej części narracji Mateusza charakterystyczne zrozumienie Jezusa i nowego ludu Bożego, które rozpoczęło się tutaj. Teraz przechodzimy do rozdziału 4 Ewangelii Mateusza. Rozdział 4 prowadzi nas od ostatniego przygotowawczego epizodu posługi Jezusa, pokusy, do początku publicznej posługi w Galilei w 4:12-25. Rozdział ten stanowi przejście od wydarzeń przygotowawczych do publicznej posługi. Sama narracja testująca w 4:1-11 składa się z trzech pokus ujętych we wstępie, w którym przybywa Szatan w 4:1-2 i zakończeniu, w którym Szatan odchodzi w 4:11. Tutaj Jezus uwierzytelnia chrzcielne poparcie Ojca w swoim zwycięstwie nad potrójną próbą Szatana.

Rzeczy oferowane mu przez Szatana, fizyczne pożywienie, spektakularna ochrona i autorytet do rządzenia światem, były już jego z racji jego wyjątkowego statusu umiłowanego syna Ojca. Ale jego testowanie powtarza testowanie Izraela na pustyni i staje się pozytywnym przykładem dla jego ludu. Opowieść o kuszeniu Mateusza różni się znacząco zarówno od opowieści Marka, jak i Łukasza.

Marek podaje tylko krótkie streszczenie pokusy i nie wspomina o trzech konkretnych epizodach. Ani Marek, ani Łukasz nie wskazują, że prowadzenie Ducha było wyraźnym celem pokuszenia Jezusa, jak czyni to Mateusz w 4:1. Łukasz nie wspomina żadnych aniołów. Łukasz 4:1-13 zgadza się z Mateuszem, opisując post Jezusa w trzech odrębnych epizodach pokuszenia, ale kolejność Łukasza jest inna.

Mateusz i Łukasz zgadzają się, że zamiana kamieni w chleb jest pierwszą, ale różnią się kolejnością dwóch następnych. Myśląc o pokusie, myślę, że pomocne byłoby dla nas spojrzenie na Jezusa i Ducha oraz Jezusa jako wzór dla chrześcijan, a także na typologię tutaj. Jezus i Duch.

Nie jest zaskakujące, że w 4:1 czytamy, że Duch prowadzi Jezusa, ponieważ czytelnik już wie, że Duch jest pośrednikiem stojącym za dziewiczym poczęciem Jezusa w 1:18-20 i Jego upoważnieniem do posługi 3:16-17, a także 12:18-28. Przepowiednia Jana, że Jezus będzie chrzczył w Duchu 3:16, przewiduje Jego wywyższenie po śmierci w Jerozolimie. Spójrz na 28:18-20. Ale na pierwszy rzut oka uderzające jest to, że Jezus jest prowadzony przez Ducha na pustynię, aby został kuszony przez diabła. Mateusz 4:1 wyraźnie wskazuje, że podczas gdy Duch jest pośrednikiem, który prowadził Jezusa, diabeł jest pośrednikiem, który kusił Jezusa.

To dość głębokie przedsięwzięcie, aby zrozumieć, w jaki sposób dobroczynny cel Boga zbiega się ze złymi planami Szatana w tej narracji. Czasownik użyty tutaj, czyli greckie słowo *peradzo*, może wyrażać zarówno pozytywny niuans testowania, który rozwija charakter i osiąga aprobatę, jak i negatywny niuans kuszenia, który namawia do zła i osiąga dezaprobatę. Pozytywny lub negatywny niuans zależy od motywu w każdym kontekście.

Być może oba niuansy są tutaj obecne, Ojciec wystawia Jezusa na próbę, aby uzyskać aprobatę, a Szatan tajemniczo próbuje w tym samym procesie uzyskać dezaprobatę dla Jezusa. Tak więc zbieżność dobroczynnego planu Boga i złowrogich planów Szatana i grzeszników jest dla nas trudna do pełnego wyjaśnienia, ale można ją znaleźć w wielu miejscach Pisma Świętego. Jezus, prowadzony przez Ducha i odwołujący się do Pisma Świętego w tym kuszeniu, jest wzorem dla chrześcijan.

Szatan pojawia się w roli, która powinna być znana każdemu, kto czyta i kocha Pisma. Kwestionując wyjątkowe synostwo Jezusa, tak niedawno ogłoszone przez aprobowanego Ojca, Szatan mówi tak, jakby mówił ponownie: Czy Bóg naprawdę powiedział? Z Księgi Rodzaju 3, werset 1. Z paraleli narracyjnych i z Pism cytowanych przez Jezusa jasno wynika, że jego pokusa jest powtórzeniem pokusy Izraela na pustyni. Ale z najszerszej perspektywy biblijnej pokusa Jezusa jest powtórzeniem pokusy Adama i Ewy w ogrodzie.

Poprzez Jezusa Bóg powołuje do istnienia nową ludzkość, Mateusza 16:18, która będzie charakteryzowała się posłuszeństwem modelowanym przez Jezusa, a nie buntem jej pierwszych rodziców. Czego można się nauczyć z przykładu umiłowanego Syna? Jeśli chodzi o drogi pokusy, jasne jest, że Szatan kusił Jezusa i nadal kusi lud Jezusa w zakresie codziennego utrzymania. Ale zamiast ulegać pokusie zdobycia chleba grzesznymi środkami, chrześcijanie muszą przypominać sobie biblijną prawdę, że prawdziwe życie pochodzi ze słuchania i posłuszeństwa Słowu Bożemu, Powtórnego Prawa 8:3, i że Bóg Słowa wie wszystko o ich codziennych potrzebach,

6:11. Inną drogą pokusy może być pragnienie spektakularnych przejawów mocy Bożej lub ochrony.

Ale chrześcijanie nigdy nie powinni nieposłuszenie odskakiwać od ścieżki, którą Bóg objawił, i prosić Boga, aby ich złapał w powietrzu. To jest samolubne wystawianie Boga na próbę, Powtórnego Prawa 6:16, a nie spokojne poleganie na Jego miłości i opatrzości. Jeszcze inną drogą pokusy jest pragnienie chwały i władzy.

Szatan nadal promuje bałwochwalcze sposoby osiągnięcia statusu, ale chrześcijanin musi polegać na Bogu w kwestii awansu i szukać tylko tej chwały, która jest zgodna z drogą krzyża, Powtórnego Prawa 6:13. Jak Jezus oparł się pokusie? Jego spontaniczne cytowanie odpowiednich fragmentów Pisma Świętego, gdy był poddawany pokusie, pokazuje, że był świadomy przeszłego niepowodzenia ludu Bożego i świadomy powodów ich niepowodzenia. Krótko mówiąc, znał Biblię. Ale był również świadomy obdarowania i prowadzenia Ducha, 3 :16.4:1-12, 18-21. Dlatego chrześcijanie dzisiaj muszą podobnie opierać się pokusie dzięki wiedzy, która pochodzi z Pisma Świętego i dzięki sile, która pochodzi przez Ducha.

Posłuszeństwo i zwycięstwo w obliczu pokusy wynikają ze znajomości tego, co Bóg nakazuje, i posiadania zdolności do wykonania tego. Chrześcijanie, którzy regularnie studiują Biblię i pokornie polegają na Duchu, aby uzyskać siłę do jej posłuszeństwa, mogą skutecznie przeciwstawić się diabłu dzisiaj. Teraz przechodzimy do 4:12-25, początku posługi galilejskiej.

W drugiej części tego rozdziału, 4:12-25, posługa Jana dobiega końca, a Jezus wycofuje się z Judei do Galilei, aby rozpocząć własną posługę i wypełnienie proroctwa Starego Testamentu, 4:12-16. Porównaj Izajasza 9:1 i 2. Tematem Jego nauczania jest Królestwo Niebios, o którym mowa w wersie 4:17, łączącym przesłanie Jezusa z przesłaniem Jego poprzednika Jana. Porównaj 3.2. Zaczyna powoływać swoich głównych uczniów, 4:18-22, a Jego przesłanie jest uwierzytelniane przez potężne dzieła, 4:23-25. Geograficznie Jezus przemieszcza się z pustyni Judei w 4.1 do Galilei w 4:12, gdzie najpierw udaje się do Nazaretu, 4:13, a następnie mieszka w Kafarnaum, gdzie powołuje swoich uczniów, 4:13-22. Następnie Jego posługa rozszerza się na całą Galileę, gdzie podążają za Nim tłumy z całego kraju, 4:23-25. Ta galilejska posługa jest zatem tłem dla Kazania na Górze i porusza również tematy, które są ważne w całej tej ewangelii, takie jak Królestwo Niebios, wypełnienie Pisma Świętego i zbawienie pogan. Teraz misja Jezusa.

Ewangelia Mateusza 4:15-16 cytuje Izajasza 9:1 i dwa, które pojawiają się w kontekście obietnicy w środku sądu. Nacisk Izajasza 9:6 i 7 na syna, który będzie rządził królestwem Dawida, pasuje do mitraickiego tematu, że Jezus jest synem Dawida. Ale wzmianka w Izajasza 9:1 i 2 o wzgardzonym obszarze Galilei i jego powiązaniu z pogardzanymi poganami powtarza myśl, że sam Bóg sprzeciwia się

pyszny i przyjmuje najbardziej nieprawdopodobnych grzeszników do społeczności z sobą.

Mateusz wielokrotnie podkreśla misję wśród pogan, zarówno poprzez ukryte szczegóły, takie jak 1:3, 5, 6; 2:1, 5:47, 6:32, 15:28, 22:9, jak i poprzez wyraźne nauczanie Jezusa w fragmentach takich jak 8:10-12 i 21-43. Galilejska posługa Jezusa przygotowuje czytelnika do Jego galilejskiego polecenia, że Jego uczniowie powinni czynić uczniami wszystkie narody. Z 4:12-25 jasno wynika również, że posługa Jezusa była, aby użyć popularnego współczesnego terminu, holistyczna.

Zajmował się fizycznymi potrzebami ludzi, jak i ich duchowymi potrzebami, te pierwsze czasami wyraźnie poprzedzały te drugie. Chociaż żądał pokuty, nie uczynił jej warunkiem koniecznym do uzdrowienia. Jezus współczuje potrzebującym tłumom i działa, aby im pomóc, najwyraźniej w wielu przypadkach zanim usłyszą Jego kazanie.

Opisując łaskawą posługę Jezusa, Mateusz z pewnością zamierza ją uczynić modelem dla posługi uczniów. Oni również mają głosić królestwo, 4:17 10:6, ale mają również wykonywać dzieła współczucia, które demonstrują moc Boga i Jego łaskę, 4:24 10:1. To również misja Jezusa, aby pokonać diabła. Gdy tylko wyjdzie zwycięsko ze swojego doświadczenia, jest przedstawiany na początku swojej posługi jako ten, który uzdrawia nie tylko choroby fizyczne, ale także demoniczne uciski.

Moc Jezusa nad siłami ciemności staje się jeszcze bardziej oczywista po Kazaniu na Górze, gdy Mateusz opowiada o posłudze Jezusa w Galilei. Przeczytaj o tym w rozdziałach 8, 9, 12, 15 i 17. Jeden incydent w szczególności, 8:29, pokazuje, że demony intuicyjnie rozpoznają mesjańską tożsamość Jezusa i Jego ostateczną eschatologiczną władzę nad nimi.

Kończymy taśmę dyskusją na temat powołania do uczniostwa. Ewangelia Mateusza 4:12-25 opowiada nam o holistycznej misji królestwa łaskawych słów i potężnych czynów Jezusa. Opowiada nam również o posłusznej odpowiedzi pierwszych uczniów Jezusa, którzy natychmiast opuścili rodzinę i środki do życia, aby pójść za Nim.

Ale cel Mateusza wykracza poza przedstawienie narracji o minionych wydarzeniach. Mateusz chce, abyśmy rozumieli posługę Jezusa jako wzór dla naszych własnych posług i postrzegali posłuszeństwo pierwszych uczniów jako przykłady, które rzucają nam wyzwanie do podobnego posłuszeństwa. Natychmiastowa, bezdyskusyjna, ofiarna odpowiedź pierwszych uczniów na absolutne, autorytatywne wezwanie Jezusa do bycia uczniem jest wzorem na dziś.

Uczniostwo jest nadal obowiązkiem chrześcijan, niezależnie od tego, czy są powołani do tego, co nazywamy służbą zawodową. Bezwarunkowe posłuszeństwo Piotra i Andrzeja, Jakuba i Jana potępia wszelkie opóźnienia lub ambiwalencje w odpowiadaniu Jezusowi. To posłuszeństwo pierwszych uczniów Jezusa jest później w

narracji zestawione z wymówkami potencjalnych uczniów w rozdziale 8. Nawet prawdziwi uczniowie, którzy odpowiedzieli na powołanie, potrzebują wzmocnienia swojej wiary.

Zadanie jest nie lada wyzwaniem, ale nagrodą jest wspaniały czas 19:27–30.